

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/7/2018
Identifikačné číslo spisu:	9517100235
Dátum vydania rozhodnutia:	15.05.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:9517100235.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Aleny Šiškovéj, na verejnom zasadnutí konanom 15. mája 2019 v trestnej veci obžalovaného Bc. G. D. a spol., pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a odvolaniach obžalovaných Bc. G. D. a C. E., proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. PK-1T/33/2017 z 2. marca 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. PK-1T/33/2017 z 2. marca 2018 v časti - vo výrokoch o vine a výrokoch o treste, týkajúcich sa obžalovaných Bc. G. D. a C. E..

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku

obžalovaného Bc. G. D. nar. XX. C. XXXX v L. X., trvale bytom I. XXXX/XX, XXX XX N.

obžalovaného C. E. nar. X. M. XXXX v K. D., trvale bytom G.. XXXX/XX, XXX XX E. C.,

uznáva za vinných, že

- Bc. G. D. ako osoba bez vzťahu ku stanici technickej kontroly G. A. D., s. r. o., v súčinnosti s C. E. ako technikom stanice technickej kontroly G. A. D., s. r. o., E. O. X, T. (ďalej len „STK Komárno“), po predchádzajúcej vzájomnej dohode o „objednávaní“ záujemcov na presný čas a bezproblémový priebeh kontroly zabezpečoval záujemcov o absolvovanie pravidelnej technickej kontroly a emisnej kontroly tým spôsobom, že nadviazal kontakt s takýmito záujemcami, následne u obvineného C. E. dohodol konkrétny termín vykonania takejto kontroly a opätovne záujemcov po oznámení termínu inštruoval, akú finančnú čiastku majú vložiť do dokladov k vozidlu po absolvovaní príslušnej technickej kontroly a finančné prostriedky tvoriace rozdiel medzi čiastkou poskytnutou záujemcom o technickú kontrolu a reálnymi oficiálnymi poplatkami za vykonanie príslušných kontrol si vzájomne delili, pričom obvinený Bc. G. D. takto:

1) dňa 21. 09. 2015, v čase približne o 09.42 hod., na neznámom mieste na území Slovenskej republiky, prijal telefonický hovor od O. Y. v súvislosti s vybavením termínu a vykonaním pravidelnej technickej

kontroly a emisnej kontroly u osobného motorového vozidla zn. Peugeot 407, EČ: L., ktorého držiteľom bol V. D. a v deň vykonávania technickej kontroly na STK v Komárne, t. j. 22.09.2015 pri telefonickom rozhovore o 10.50 hod. inštruoval O. Y., aby do technického preukazu od vozidla vložili 80,-€, hoci oficiálne poplatky predstavovali sumu cca 50,-€, pričom V. D. odovzdal na STK Komárno C. E. doklady od vozidla spolu s požadovanou sumou 80,-€,

2) dňa 12. 10. 2015, v čase približne o 12.59 hod., na neznámom mieste na území Slovenskej republiky, prijal telefonický hovor od O. K. v súvislosti s vybavením termínu a vykonaním pravidelnej technickej kontroly a emisnej kontroly u osobného motorového vozidla zn. Volvo S40, EČ: L., ktorého držiteľom bol JUDr. R. J., ktorý dňa 14.10.2015 s vozidlom absolvoval technickú kontrolu na STK v Komárne, príslušný poplatok uhradil priamo v pokladni, v dôsledku čoho obvinený C. E. dňa 14.10.2015 o 10.59 hod. telefonicky reklamuje u obvineného Bc. G. D. „trochu nás odžubal ten s tým Volvom"... „vnútri zaplatil a odišiel" a následne obvinený Bc. G. D. reklamuje toho istého dňa o 15.41 hod. u O. K. spôsob platby JUDr. R. J. a formou SMS rovnakého dňa o 16.03 hod. mu upresňuje výšku „nedoplatku" v sume 30,-€,

3) dňa 16.11.2015, v čase približne o 15.42 hod., na neznámom mieste na území Slovenskej republiky, prijal telefonický hovor od J. Q., v súvislosti s vykonaním pravidelnej technickej kontroly a emisnej kontroly u nákladného motorového vozidla zn. Peugeot Boxer, bielej farby, EČ: L.-Z., pričom tomuto oznámil termín technickej kontroly a uviedol mu sumu 80,-€, ktorú čiastku J. Q. dňa 20.11.2015 asi o 10.30 hod. v Komárne na STK odovzdal C. E., hoci poplatky v zmysle platného cenníka boli cca 50,-€,

4) dňa 30. 11. 2015 v čase o 19.38 hod. na neznámom mieste na území Slovenskej republiky, prijal telefonický hovor od E. E., v súvislosti s vykonaním pravidelnej technickej kontroly a emisnej kontroly osobného motorového vozidla zn. Volkswagen Sharan, EČ: L. a po zistení termínu u C. E. následne poslal dňa 01.12.2015 o 08.58 hod. E. E. SMS: „štvrtok 13.45 hod. Komárno 90,-€", ktorú sumu dňa 03.12.2015 asi o 13.45 hod. v Komárne na STK E. E. odovzdal C. E., hoci poplatky v zmysle platného cenníka boli cca 50,-€,

teda

obž. Bc. G. D.

- spoločným konaním s obž. C. E. v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu, priamo pre seba a inú osobu žiadal úplatok (body 1/, 2/, 3/, 4/ rozsudku) a tento cez sprostredkovateľa prijal (body 1/, 3/, 4/ rozsudku)

obž. C. E.

- spoločným konaním s obž. Bc. G. D. v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu cez sprostredkovateľa žiadal o úplatok (body 1/, 2/, 3/, 4/ rozsudku) a tento pre seba a pre inú osobu priamo prijal (body 1/, 3/, 4/ rozsudku),

čím spáchali

- obž. Bc. G. D. a obž. C. E. spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona.

Za to im ukladá

obž. Bc. G. D.

Podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona, § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, výkon trestu odňatia slobody obžalovanému podmienene odkladá a ukladá mu probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona ustanovuje skúšobnú dobu na 2 (dva) roky.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. g) Trestného zákona, obžalovanému ukladá povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom programu sociálneho výcviku, alebo inému výchovnému programu.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona, obžalovanému ukladá peňažný trest vo výške 500 € (päťsto eur).

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona, ustanovuje pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) dní.

obž. C. E.

Podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona, § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, výkon trestu odňatia slobody obžalovanému podmienene odkladá a ukladá mu probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona ustanovuje skúšobnú dobu na 2 (dva) roky.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. g) Trestného zákona, obžalovanému ukladá povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom programu sociálneho výcviku, alebo inému výchovnému programu.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona, obžalovanému ukladá peňažný trest vo výške 500 € (päťsto eur).

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona, ustanovuje pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) dní.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, trest zákazu vykonávať funkciu technika na stanici technickej kontroly a emisnej kontroly na 5 (päť) rokov.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. PK-1T/33/2017 z 2. marca 2018, bol obž. Bc. G. D. uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a obž. C. E. zo spáchania pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona pre skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa.

Za to bol obidvom obžalovaným uložený rovnaký trest a to trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, pričom výkon trestu bol obidvom obžalovaným podmienene odložený, za súčasného uloženia probačného dohľadu nad ich správaním v skúšobnej dobe a určená skúšobná doba dvoch rokov. Špecializovaný trestný súd obidvom obžalovaným uložil povinnosť podrobiť sa, v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom, programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu a taktiež im zhodne uložil peňažný trest vo výške 500 € a ustanovil im aj rovnaký náhradný trest odňatia

slobody vo výmere dvoch mesiacov.

Súd prvého stupňa zároveň postupom podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil obž. J. Q. spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, podľa ktorej sa mal dopustiť prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona tak, že

- J. Q. dňa 20. 11. 2015 v čase približne o 10.30 hod. v T., E. O. X, na prevádzke stanice technickej kontroly G. A. D., spol. s r. o., v súvislosti s vykonaním pravidelnej technickej kontroly a emisnej kontroly nákladného motorového vozidla zn. Peugeot Boxer, bielej farby, EČ: NZ-XXXFA, VIN: E. XXXXXXXX, poskytol technikovi C. E. finančnú hotovosť vo výške 80,- €, ktorú sumu od neho pôvodne požadoval Bc. G. D. pri ich vzájomnom telefonickom rozhovore uskutočnenom dňa 16. 11. 2015 v čase o 15.42 hod., kedy mu Bc. D. telefonoval z čísla XXX XXX XXX XXX na jeho telefónne číslo XXX XXX XXX XXX a okrem toho mu oznamoval, že vybavil termín vykonania príslušnej kontroly vozidla na „piatok o 10:30“, pričom časť z uvedenej poskytnutej sumy vo výške 51,50 € bola určená na úhradu poplatkov v zmysle platného cenníka za vykonanie príslušnej kontroly uvedeného vozidla a zvyšná časť v sume 28,50 € bola určená ako úplatok pre technika C. E. v súvislosti s promptným a bezproblémovým schválením spôsobilosti vozidla na premávku na pozemných komunikáciách a pre Bc. G. D. za vybavenie termínu uskutočnenia uvedených kontrol vozidla,

preto, lebo skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie prokurátor a obžalovaní D. a E..

Prokurátor podal odvolanie v neprospech všetkých troch obžalovaných z nasledovných dôvodov: „Odvolanie podávam pokiaľ ide o obž. D. a E. z dôvodu, že uložené tresty sú neprimerane nízke vzhľadom na závažnosť ich konania a na ich postoj k prejednávanej trestnej veci. Pokiaľ ide o obž. Q., podávam odvolanie, nakoľko sa nestotožňujem s oslobodením tohto obžalovaného spod obžaloby. Ako je zrejmé zo skutkov obžaloby, obžalovaní D. a E. spáchali pokračovací korupčný trestný čin nie v jednom osamotenom prípade, ale až v troch prípadoch a to v priebehu necelých 3 mesiacov. Je teda zrejmé, že sa u nich nejednalo o jednorazové skratové konanie, ale o pravidelnú činnosť a zdroj nelegálnych príjmov. Tým ich konanie vykazuje vysokú závažnosť a spoločenskú nebezpečnosť. Preto trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom na 2 roky považujem za neprimerane nízky a neplniaci jednu zo základných funkcií ukladania trestov, ktorou je zásada vyjadrená v ustanovení § 34 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorej trest vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a trestného činu a zároveň má okrem ochrany spoločnosti pred páchatel'om zabezpečiť predovšetkým to, aby odradil iných od páchania trestnej činnosti. Trest, ktorý súd obžalovaným vymeral, v dostatočnej miere neodráža závažnosť konania, ktorého sa obaja obžalovaní dopustili, ani ich postoj k trestnému stíhaniu, nakoľko ani jeden sa k činu nepriznal a svoje konanie doposiaľ neľutoval. Zároveň tento trest nemá dostatočne výchovný efekt na to, aby iných odradil od páchania obdobnej trestnej činnosti. Na primerané morálne odsúdenie páchatel'a je preto potrebné uloženie trestu odňatia slobody s vyššou výmerou, resp. trest bez podmieneného odkladu tak, ako to bolo navrhované prokurátorom v záverečnej reči. Taktiež považujem za nedostatočnú výšku peňažného trestu, ktorý bol obom obžalovaným uložený a navrhujem jeho zvýšenie na 1.000,- Eur.

Zároveň nie je možné súhlasiť ani s tým, že obžalovanému E. nebol uložený trest zákazu činnosti, a to zákaz vykonávať funkciu technika na stanici technickej kontroly a emisnej kontroly. Svoju korupčnú trestnú činnosť páchal jednoznačne v súvislosti s výkonom funkcie technika STK a preto je nevyhnutné, aby mu bol súdom uložený zákaz vykonávať túto činnosť v budúcnosti, nakoľko v opačnom prípade hrozí, že bude v trestnej činnosti aj naďalej pokračovať ako technik STK a EK.

Ako už bolo uvedené vyššie, nestotožňujem sa ani s oslobodením obž. Q. spod obžaloby. Súd v tomto smere v podstate uveril tvrdeniam Q., že pripúšťa, že technikovi STK a EK zaplatil 80,- Eur, avšak uvádza, že rozdiel medzi oficiálnou cenou a ním zaplatenou sumou nebol úplatok, ale v skutočnosti sa jednalo o odmenu za vykonanie diagnostiky na jeho vozidle, ktorú technik počas, resp. tesne pred výkonom kontroly zrealizoval. Táto jeho obhajoba je však celkom jednoznačne vyvrátená vyjadrením samotnej G. A. D. spol. s r. o., podľa ktorého zamestnanci STK a EK v žiadnom prípade nemôžu

vykonávať žiadne diagnostiky vozidiel, nakoľko by týmto závažne porušovali konkrétne ustanovenia zákona. Vykonanie takejto diagnostiky preto vylúčili. Taktiež je potrebné uviesť, že ani zo zaznamenatej komunikácie medzi obž. Q. a D. nevyplýva ani len náznak toho, že by Q. chcel na vozidle vykonať diagnostiku a sumu 80,- Eur, ktorú má zaplatiť berie automaticky, bez akýchkoľvek pochybností a otázok. Fotografia, ktorú predložil obž. Q. ako údajný dôkaz toho, že na jeho vozidle bola vykonaná zo strany E. diagnostika, v skutočnosti vôbec nepreukazuje, že by E. počas kontroly alebo tesne pred či po nej, vykonal Q. na vozidle diagnostiku. Takúto fotografiu mohol Q. vyhotoviť v ktoromkoľvek servise, kedykoľvek pred jej predložením do spisu. Navyše poukazujem na to, že verzia Q. o priebehu kontroly je v rozpore s tým, ako ju popisoval obž. E.. Ten vo výsluchu nepotvrdil, že by Q. robil aj diagnostiku. Aj pri vyjadrení obž. E. k výpovedi Q. tento uviedol, že jeho verzia nie je pravdivá.

Navrhujem preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa výšky uložených trestov obžalovanému Bc. G. D. a C. E. zrušil a uložil obom trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia, peňažný trest vo výške 1.000,- Eur a obv. E. aby navyše uložil trest zákazu činnosti, spočívajúci v zákaze vykonávať funkciu technika na stanici technickej kontroly a emisnej kontroly. Pokiaľ ide o obž. Q., navrhujem vrátiť vec prvostupňovému súdu na nové prejednanie, nakoľko sú splnené podmienky na jeho uznanie viny a uloženie trestu“.

Obž. G. D. v odvolaní argumentoval nasledovne: „Zo skutkových záverov súdu I. stupňa vyplýva, že tieto boli ustálené hlavne na základe telefonických rozhovorov (použité ITP), ktoré obhajoba považuje od samého začiatku trestného konania za nezákonné. Zastávam názor, že použitie ITP bolo vykonané v inej trestnej veci. V príkaze na použitie ITP absentuje zákonom predpokladaný konkrétny časový údaj, určujúci začiatok použitia ITP, pretože tam chýba (konkrétny čas určujúci začiatok odpočívania - presná hodina). Je právne irelevantné, že prvý záznam bol vykonaný až 17 dní po vydaní príkazu. Neexistuje žiadny právny dôvod ďalej utajovať rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie o použití ITP a všetky podklady orgánov prípravného konania. Režim utajenia podstatne sťažuje možnosť obhajoby, po vykonaní policajnej akcie, resp. po skončení použitia ITP, neexistuje žiadny dôvod ďalšieho (trvalého) utajovania podkladových materiálov a predovšetkým príkazu na použitie ITP. Za najpodstatnejšie dôkazy preukazujúce, že som od nikoho neprijal, nežiadal a nedal si sľúbiť úplatok sú výpovede svedkov O. Y., V. D., O. K., JUDr. R. J., E. E., vykonané na hlavných pojednávaniach. Ani jeden z nich neuviedol ani v náznakoch žiadne také skutočnosti, ktoré by mohol súd hodnotiť ako korupčné správanie. Súd porušil ust. § 2 ods. 12 Trestného poriadku tým, že k hodnoteniu týchto svedeckých výpovedí pristupoval selektívne (vytrhával iba časti z jednotlivých výpovedí) a navyše prečo zásadné skutkové zistenia, že som od nikoho nikdy neprijal, nežiadal ani nedal si sľúbiť žiadny úplatok, nechal úplne bez povšimnutia, nijako ani okrajovo nevysvetlil. Arbitrárnosť v postupe hodnotenia dôkazov súdom znásobuje skutočnosť, že súd jednotlivé svedecké výpovede hodnotil ako hodnoverné. Ak teda súd dospel k záveru, že jednotliví svedkovia, ktorí konzistentne vypovedali, že som od nich žiadny úplatok neprijal, nežiadal, ani si nedal sľúbiť sú hodnoverní, prečo nepodrobil svojim právnym úvahám ich komplexné výpovede jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach podľa zásad § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Svojím konaním som nenaplnil povinný znak skutkovej podstaty zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, ktorým je obstarávanie vecí všeobecného záujmu. Skutočnosť, že som kamarátom a známym zisťoval voľný termín vykonania STK a uvádzal približnú sumu vo všeobecnosti za vykonanie kontroly STK, kde som však vôbec nepracoval a teda nemohol vykonávať žiadne konkrétne činnosti, nemá povahu resp. nemožno ju subsumovať pod pojmový znak obstarávanie vecí všeobecného záujmu. Objektívne som nerozhodoval a ani som rozhodovať nemohol o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v spojitosti s akýmkoľvek úkonom na STK.

Za nesprávne považujem aj právne posúdenie môjho údajného konania ako účasti podľa § 21 písm. a) Trestného zákona t. j. organizátorstvo, ktoré ako najvyššia forma účasti konzumuje eventuálny návod alebo pomoc. Nikdy som úmyselne nezosnoval ani neriadil spáchanie žiadneho trestného činu. Nebol som iniciátorom žiadneho trestného činu, nevytváral som plán na jeho spáchanie, nevyhľadával som žiadne osoby, nezabezpečoval som ich vzájomný styk a podobne. Neriadil som činnosť spolupáchateľa C. E.. Volať som mu ohľadne osôb, ktoré mali záujem o STK, avšak nikdy nebola reč o žiadnom úplatku. C. E. som nikdy neovplyvňoval, nekoordinoval som ho, nedával som mu žiadne pokyny a podobne, a nikdy som od neho žiadny úplatok nežiadal, neprijal a ani si nedal sľúbiť. Ak sa

spomínali sumy, tak to boli výhradne za poplatky za STK, keďže som na STK nikdy nepracoval, nemal som poznatky o poplatkoch za vykonanie STK, ani o iných poplatkoch.

Žiadny z vykonaných dôkazov nepreukazuje subjektívnu stránku - úmysel trestný čin spáchať. Práve naopak, existujú dôkazy, ktoré preukazujú opak, t. j. že som nespáchal žiadny trestný čin. K objektívnej stránke skutkovej podstaty trestného činu chýba preskúmateľná právna úvaha súdu prvého stupňa, najmä k zásadným otázkam, z čoho konkrétneho a z akých dôkazov dospel k záveru o naplnení obligatórnych znakov objektívnej stránky žalovaného pokračovacieho zločinu.

Za nelogické vo vzťahu k dielčiemu skutku označeného pod bodom 3a napadnutého rozsudku považujem, že zatiaľ čo súd na jednej strane mňa odsúdil za korupčné správanie, pri zrkadlovom ponímaní však J. Q. z korupčného správania oslobodil. V danej súvislosti nie je rozhodujúce, či daný skutok sa stal, alebo že konanie J. Q. nie je trestným činom, resp. nebolo dokázané, že takýto skutok sa stal. V oboch prípadoch je kľúčovou spoločná otázka subjektívnej stránky žalovaných korupčných trestných činov. V oboch prípadoch ide o úmyselné trestné činy (prijímanie úplatku, podplácanie). Súd správne rozhodol, keď J. Q. oslobodil z dôvodu, že sumu 80,- € pochopil ako poplatok za emisnú kontrolu a poplatok za diagnostiku vozidla, čo mimo iného vylučuje aj jeho zavinenie (subjektívnu stránku). Je potom otázne, čo však súd nijako nevysvetľuje, na základe akých konkrétnych dôkazov dospel k záveru o mojom úmyselnom zavinení (subjektívnej stránke), keď samotný J. Q. výslovne uviedol, že som od neho ani nežiadal ani neprijal žiadny úplatok, čo potvrdzujú aj ďalšie dôkazy, napokon aj oslobodzujúci rozsudok súdu vo vzťahu k J. Q.. Ja som rovnako od samotného začiatku trestného konania uvádzal, že som od svojho kamaráta J. Q. nežiadal a ani neprijal žiadny úplatok. Žiaden z vykonaných dôkazov nepreukazuje subjektívnu stránku - môj úmysel trestný čin spáchať. Napadnutý rozsudok v tejto časti považujem za nezákonný z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti. Súd sa vôbec nevyjadril, resp. nezaoberal mojou údajnou vedomostnou zložkou ani vôľovou zložkou, ktoré sú nevyhnutnou súčasťou zavinenia vo forme úmyslu.

Podľa môjho názoru napadnutý rozsudok nevyhovuje zákonným a ústavným požiadavkám kladeným na odôvodnení rozhodnutí z hľadiska princípu spravodlivého procesu a to najmä pokiaľ ide o jeho úplnosť, zrozumiteľnosť a presvedčivosť, čím mi bola odňatá možnosť konať pred súdom. Súd I. stupňa najmä neuviedol, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov a prečo dôkazy svedčiace v môj prospech vôbec nebral do úvahy“.

Menovaný navrhol, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Obž. C. E. prostredníctvom obhajcu v odvolaní uviedol: „Rozsudok ŠTS je nezákonný, nakoľko vychádza z nezákonných dôkazov a teda ním boli porušené ustanovenia Trestného poriadku. Zároveň mám za to, že výroky rozsudku ŠTS sú nesprávne, nakoľko súd nesprávne vyhodnotil zabezpečené dôkazy a nevysporiadal sa so všetkými okolnosťami podstatnými pre rozhodnutie. V tomto trestnom konaní bolo vykonávané odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, pričom tento bol vykonávaný na základe príkazu sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica.

Príkaz ŠTS neobsahuje riadne označenie času, od ktorého sa bude odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vykonávať, nakoľko tento príkaz obsahuje len označenie dátumu, odkedy je možné tieto úkony vykonávať a nie konkrétneho času v rozsahu hodiny a minúty. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že Trestný poriadok v rámci citovaného ustanovenia operuje s pojmom čas, nie s pojmom dátum, teda pre riadne naplnenie formálnych náležitostí príkazu je potrebné uviesť nielen deň, mesiac a rok, odkedy je možné vykonávať odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, ale aj konkrétny časový údaj s označením hodiny a minúty, aby boli oprávnenia orgánov činných v trestnom konaní pri zásahu do práv a slobôd sledovaných osôb vymedzené čo najužšie a najkonkrétnejšie. Ak by sa prijal právny názor, že postačuje uvedenie dátumu, mohla by vzniknúť situácia, kedy by príslušníci PZ mohli v doobedňajších hodinách nezákonne vykonávať odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, následne by požiadali o vydanie príkazu a v poobedňajších hodinách by bol vydaný príkaz, a tým by bolo ich nezákonné odpočúvanie pokryté a teda nezákonné konanie príslušníkov PZ by bolo po jeho vykonaní následne považované za zákonné, čo je v právnom štáte neprípustné. Príkaz ŠTS nesplňa zákonné náležitosti a preto je nezákonným rozhodnutím, ktoré spôsobuje nezákonnosť vykonania odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky, ktorých výsledok ani nemôže byť použitý v tomto

trestnom konaní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, Príkaz ŠTS bol vydaný v trestnej veci vedenej na Národnej kriminálnej agentúre, expozitúra Západ pod ČVS: PPZ-550/NKA-PZ-ZA-2015, pričom trestná vec obv. E. bola vedená na Národnej kriminálnej agentúre, expozitúra Západ pod ČVS: PPZ-233/NKA-PZ-ZA-2016. Z tejto skutočnosti potom vyplýva, že záznam z telekomunikačnej prevádzky bol použitý v inej trestnej veci ako je tá, v ktorej sa tento záznam vykonal. V tejto súvislosti poukazujem na skutočnosť, že v čase kedy bol vykonávaný záznam telekomunikačnej prevádzky, nebola trestná vec pod ČVS: PPZ-233/NKA-PZ-ZA-2016 ešte začatá, a teda nemožno v tejto veci použiť záznam z telekomunikačnej prevádzky zabezpečený v rámci trestnej veci pod ČVS: PPZ-550/NKA-PZ-ZA-2015.

Mám za to, že k porušeniu práv obhajoby došlo s ohľadom na utajenie niektorých častí spisovného materiálu v tejto trestnej veci (spisový materiál sp. zn. PK-ŠTS-V-17/2018). Ako som namietal aj na hlavnom pojednávaní dňa 24.01.2018, už v tomto čase neexistoval žiaden objektívny dôvod, pre ktorý by mali byť niektoré časti spisu utajované, nakoľko utajovanie bolo vykonávané z dôvodu, aby nedošlo k prezradeniu úkonov, avšak po ich realizácii už nie je žiaden dôvod na ich utajenie. Naopak, takýmto postupom došlo k bezdôvodnému obmedzovaniu obhajoby, nakoľko obvinený ani jeho obhajca sa nemohli vyjadriť a argumentovať utajovanými skutočnosťami a preukazovať tak skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, pričom zdôrazňujem, že na utajenie neexistoval žiaden objektívny a regulárny dôvod. Z tohto pohľadu bolo bezdôvodne porušené právo obvineného na obhajobu a vyjadrenie sa k vykonaným dôkazom v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a § 2 ods. 9 Trestného poriadku.

Z hľadiska procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdu si dovoľujem tiež upozorniť na skutočnosť, že zo strany vyšetrovateľa PZ v prípravnom konaní došlo k porušeniu obhajobných práv obv. E., ako aj porušeniu ustanovení Trestného poriadku. Zo zápisnice o výsluchu obvineného Bc. G. D. zo dňa 27.04.2016 vyplýva, že v čase 15:55 hod. bola vyšetrovateľovi PZ doručená plná moc na zastupovanie obv. E. z mojej strany (na základe pravopisnej chyby je v zápisnici uvádzané meno B. miesto P.), pričom som sa vyjadril, že si vyhradzujem právo na účasť na všetkých úkonoch prípravného konania v zmysle § 213 ods. 3 Trestného poriadku, teda najneskôr od tohto momentu mal vyšetrovateľ PZ povinnosť ma včas oboznamovať o vykonávaní úkonov v prípravnom konaní. Ako vyplýva zo zápisnice o výsluchu svedka O. Y. v prípravnom konaní, tento úkon bol vykonaný dňa 27.04.2016 so začiatkom o 20:10 hod. a skončený bol o 21:15 hod. Rovnako bol dňa 27.04.2016 vykonaný výsluch svedka V. D., pričom tento bol začatý o 20:15 hod. a skončený o 21:30 hod., čo vyplýva zo zápisnice o výsluchu tohto svedka. O týchto úkonoch som bol zo strany vyšetrovateľa PZ upovedomený približne pol hodinu pred začatím ich vykonávania, čo rozhodne nepredstavuje včasné upovedomenie, toľko ak mal vyšetrovateľ PZ už od 15:55 hod. informáciu o zastupovaní obv. E.. V tejto súvislosti navyše uvádzam, že v zmysle § 55 ods. 2 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súdy vykonávajú úkony zásadne v čase medzi 07:00 a 20:00 hod., pričom mimo tohto času môžu vykonávať úkony len v odôvodnených prípadoch. Zo strany vyšetrovateľa PZ nebola prezentovaná žiadna skutočnosť, ktorá by preukazovala, že v prípade výsluchu svedka Y. alebo D. v prípravnom konaní by išlo o odôvodnený prípad, poprípade že by išlo o neodkladný a neopakovateľný úkon. Z tohto dôvodu nebolo odôvodnené vykonávať tieto úkony vo večerných hodinách a vyšetrovateľovi PZ nič nebránilo vykonať výsluchy v čase podľa § 55 ods. 2 Trestného poriadku a riadne a včas o týchto úkonoch informovať obhajcov obvinených. Je tiež potrebné poukázať na skutočnosť, že boli oba tieto výsluchy vykonávané zároveň, teda objektívne by sa ani nemohol obvinený alebo obhajca zúčastniť oboch týchto úkonov. Uvedené skutočnosti som namietal, avšak príslušná prokuratúra pochybenia vyšetrovateľa PZ nekriticky akceptovala a vo veci týchto pochybení nekonala. Z tohto pohľadu mám za to, že zo strany vyšetrovateľa PZ v súvislosti s vykonaním uvedených výsluchov, došlo k porušeniu ustanovenia § 55 ods. 2 ako aj § 213 ods. 3 Trestného poriadku, čo spôsobuje nezákonnosť týchto výsluchov, pričom tieto sa ani nemali nachádzať v spise, čo však dodržané nebolo.

Zo strany prokuratúra boli v tomto konaní do spisu založené rozsudky Špecializovaného trestného súdu, ktorými boli schválené dohody o vine a treste E. E., O. Y. a V. D. s Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR za skutky, ktoré sú predmetom obžaloby aj v tejto trestnej veci. Predložením týchto rozsudkov v iných trestných veciach dochádza k ovplyvňovaniu súdu v tom smere, aby boli obvinení v tejto trestnej veci uznaní vinnými, nakoľko sa svedkovia bez konania verejného procesu priznali k trestnej činnosti, v ktorej mali byť údajne zapojení aj obvinení, pričom títo nemali žiaden dosah na trestné konania svedkov, a teda nemohli v súvislosti s danými konaniami vykonávať svoje obhajobné

práva. Z týchto dôvodov mám za to, že založenie uvedených rozsudkov do spisovného materiálu v tejto trestnej veci nemalo byť súdom umožnené a došlo k porušeniu práva obv. E. na obhajobu.

Z hľadiska skutkového stavu si dovoľujem uviesť, že z vyjadrení obvinených vyplýva, že žiaden z nich žiaden úplatok nevyžadoval, neodovzdal a ani neprijal, pričom ak boli odovzdané nejaké finančné prostriedky, išlo o regulárnu platbu za vykonanie emisnej a technickej kontroly. Všetci vypočutí svedkovia zhodne tvrdili (aj obv. Q. taký priebeh pripustil), že po príchode na stanicu technickej kontroly, následne bola vykonaná emisná a technická kontrola a po jej vykonaní im boli vrátené všetky doklady, ktoré odovzdali danému technikovi, pričom však tieto doklady nekontrolovali. Z tvrdení všetkých svedkov vyplývalo, že emisná aj technická kontrola bola riadne vykonaná. Zo strany obv. E. bola riadne vykonaná emisná a technická kontrola, bol uhradený poplatok za túto kontrolu a žiadnym svedkom nebolo vyvrátené, že im bol odovzdaný výdavok po úhrade poplatku za emisnú a technickú kontrolu. Z tohto pohľadu nebolo potom preukázané, že by si obv. E. ponechal akúkoľvek čiastku zo sumy, ktorú mu svedkovia odovzdali ako poplatok za vykonanie emisnej a technickej kontroly. Ďalej v rámci dokazovania v tejto trestnej veci nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by poskytol obv. E. ktorémukoľvek zo svedkov alebo obvinených akúkoľvek výhodu súvisiacu s vecou všeobecného záujmu.

Ak by súd aj prihliadal na nezákonné záznamy z telekomunikačnej prevádzky, z týchto vyplýva len tá skutočnosť, že daní svedkovia mohli dostať odporúčanie sa dostať na emisnú a technickú kontrolu v uvedenom čase (podotýkam, že toto odporúčanie dostali od obv. D.), kedy bolo možné predpokladať že nebude veľa osôb čakať na vykonanie kontroly, avšak nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by v spomínaných časoch uprednostnil obv. E. vykonanie kontroly vozidla niektorého zo svedkov pred inou osobou.

Na základe uvedených skutočností možno potom konštatovať, že nebolo preukázané, že by si obv. E. ponechal akékoľvek peňažné prostriedky, ktoré mu daní svedkovia za vykonanie emisnej a technickej kontroly odovzdali, a teda nebolo preukázané, že by k akémukoľvek odovzdaniu údajného úplatku vôbec došlo. Ak by aj súd prihliadal na nezákonný záznam telefonickej prevádzky podotýkam, že obv. E. so svedkami telefonicky nekomunikoval a teda si ani nemohol nechať prisľúbiť akýkoľvek úplatok. Z hľadiska skutkovej podstaty trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona túto obv. E. nenaplnil, nakoľko neposkytol a ani neprisľúbil žiadnu výhodu daným svedkom, v súvislosti s akoukoľvek vecou všeobecného záujmu, výmenou za akýkoľvek úplatok.

Na základe uvedeného navrhujem, aby Najvyšší súd SR podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d) Trestného poriadku zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 02.03.2018 č. k. PK-1T/33/2017 - 812 v rozsahu výroku o vine a treste obvineného C. E. a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol, že obvineného C. E. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku v plnom rozsahu oslobodzuje spod obžaloby“.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obž. J. Q. v podstate nasledovne: „Rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým ma spod obžaloby prokurátora oslobodil je vecne správny, zákonný, odôvodnený a spravodlivý. Nemôžem súhlasiť s právnym názorom prokurátora založenom na tvrdení, že moja obhajoba, že technikovi STK a EK som zaplatil 80,- Eur, pričom rozdiel medzi oficiálnou cenou a mnou zaplatenou sumou nebol úplatok, ale v skutočnosti išlo o odmenu za vykonanie diagnostiky na mojom vozidle, ktorú technik počas, resp. tesne pred výkonom kontroly zrealizoval, je celkom jednoznačne vyvrátená vyjadrením samotnej G. A. D. spol. s r. o., podľa ktorého zamestnanci STK a EK v žiadnom prípade nemôžu vykonávať žiadne diagnostiky vozidiel, pretože by týmto závažne porušovali konkrétne ustanovenia zákona. Výkonanie takejto diagnostiky preto vylúčili. Z vyjadrenia G. A. spoločnosti spol. s r. o. vyplýva, že diagnostika sa nesmie vykonávať počas emisnej kontroly a že pracoviská STK nemôžu vykonávať diagnostiku, pretože by došlo k porušeniu § 40 zákona č. 725/2004 Z. z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Z vyjadrenia G. A. D. spol. s r. o. teda nevyplyva, že diagnostika na mojom vozidle nebola vykonaná, ale len to, že pracoviská STK ju nemôžu vykonávať. Inak povedané, pracovisko STK je technicky vybavené na vykonávanie diagnostiky a ja som predsa nemohol vedieť, či jej pracovníci môžu alebo nemôžu počas emisnej kontroly vykonať aj diagnostiku vozidla. Ja som požiadal na pracovisku STK o vykonanie diagnostiky, ktorá bola aj vykonaná, o čom som predložil dôkaz vo forme fotografie. Nie som a nikdy som ani nebol pracovníkom STK, preto som nevedel a ani nemohol vedieť, či diagnostika

vozidla na pracovisku STK môže byť počas emisnej kontroly vykonaná alebo nie. Takúto vedomosť mal mať pracovník STK.

Sumu 80,-€ som pochopil ako poplatok za emisnú kontrolu a poplatok za diagnostiku vozidla, ktorá podľa mojich vedomostí mala stáť cca 20,-€. Moja obhajoba nebola v priebehu dokazovania ničím spochybnená. Z jediného telefonického rozhovoru, ktorý bol zachytený medzi mnou a obžalovaným Bc. G. D. nevyplyva, ako bola suma 80,- € chápaná. Od samotného začiatku vypovedám konzistentne a v tejto súvislosti tvrdím, že tomuto telefonátu predchádzal rozhovor, predmetom ktorého bolo, že požadujem vykonanie diagnostiky, za čo som v iných servisoch platil cca 20,- €. Už zo samotného zaznamenaného telefonického rozhovoru vyplýva, že keď v danom telefonickom rozhovore mi už môj kamarát Bc. G. D. oznamuje termín je zjavné, že tomuto telefonátu musel predchádzať určitý vzájomný rozhovor medzi nami.

Pokiaľ ide o odvolací dôvod prokurátora, že fotografiu, ktorú som predložil ako dôkaz toho, že na jeho vozidle bola vykonaná diagnostika, som mohol vyhotoviť v ktoromkoľvek servise kedykoľvek pred jej predložením do spisu, tento nie je opretý o žiadne konkrétne a pred súdom prvého stupňa vykonané dôkazy. Z fotodokumentácie je zrejmé, že táto bola vyhotovená počas vykonávania diagnostiky na mojom vozidle. Takúto obhajobu nevyvracia žiadny iný dôkaz, ktorý bol vykonaný v konaní pred súdom.

Zdôrazňujem, že v mobilnom telefóne možno zistiť informáciu o čase zhotovenia fotografie. Preto nerozumiem, prečo prokurátor tvrdí, že som fotografiu mohol vyhotoviť v ktoromkoľvek servise kedykoľvek pred jej predložením do spisu. Navyše, ak mal prokurátor pochybnosť o pôvode a čase zhotovenia fotografie, bol povinný vykonať preverenie mojej obhajoby, čo však neurobil. Treba preto upriamiť pozornosť na to, že prokurátor ani tento svoj odvolací dôvod neoprel o žiadny konkrétny a pred súdom prvého stupňa vykonaný dôkaz. Zrejme aj preto, že vo vykonaných dôkazoch neexistuje žiaden priamy či nepriamy dôkaz, ktorý by relevantne vyvrátil moje obhajobné argumentácie.

Z predložených listinných dôkazov jednoznačne vyplýva, že vozidlo Peugeot Boxer absolvovalo dňa 20.11.2015 technickú aj emisnú kontrolu a zároveň som si vyhotovil fotokópiu diagnostiky s príslušným chybovým kódom. Listinné dôkazy teda nevyvracajú moju obhajobu o mojej domnienke, že spolu s poplatkom za vykonanie technickej kontroly a emisnej kontroly, som platil aj za diagnostiku vozidla. Naopak, všetky vykonané dôkazy svedčia v môj prospech.

Vzhľadom na uvedené, odvolacie dôvody prokurátora sú právne nesprávne, neudržateľné a primárne v rozpore s § 2 ods. 1 Trestného poriadku. Žiadne trestné stíhanie a už vôbec odsúdenie, nemôžu byť založené na domnienkach (predpokladoch), resp. dôkazmi nepodložených subjektívnych názoroch.

Vzhľadom na uvedené navrhujem, aby odvolací súd odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky ako nedôvodné, uznesením podľa § 319 Trestného poriadku zamietol“.

+ + +

Obžalovaný Bc. D. a obžalovaný E. v odvolaniach zhodne namietajú nezákonnosť použitia ITP a tak nepoužiteľnosť informácií získaných pri odposluchoch, pretože - odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky bol vykonaný v inej veci, pretože - v príkaze nie je uvedený začiatok použitia ITP a pretože - príkaz na použitie ITP a podkladové materiály k nemu neboli odtajnené.

K tomu najvyšší súd poznamenáva.

Podľa § 115 ods. 7 Trestného poriadku v inej trestnej veci ako je tá, v ktorej sa odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vykonal, možno záznam ako dôkaz použiť len vtedy, ak sa súčasne aj v tejto veci vedie trestné konanie pre trestný čin uvedený v odseku 1/.

Zo spisového materiálu vyplýva, že vyšetrovateľ Národnej protikorupčnej jednotky, expozitúra Západ, NAKA, Prezídia Policajného zboru, uznesením pod ČVS: PPZ-550/NKA-PK-ZA-2015 z 3. augusta 2015 začal trestné stíhanie „vo veci“ pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona pre

podozrenie z korupčného správania colníkov Colného úradu Nitra, stanice Colného úradu Štúrovo.

V označenej veci - ČVS: PPZ-550/NKA-PK-ZA-2015 sudca pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica vydal 4. septembra 2015 pod sp. zn. BB-ŠTS-V-639-1/15-NTT-516 príkaz na použitie ITP - odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, za účelom odhalenia a prípadného usvedčenia páchatel'ov podozrivých z korupčného správania a zo zneužívania právomoci verejného činiteľa.

Dňa 18. septembra 2015 opäť v označenej trestnej veci - ČVS: PPZ-550/NKA-PK-ZA-2015 vyšetrovateľ uznesením ČVS: PPZ-550/NKA-PK-ZA-215 začal trestné stíhanie „vo veci“ pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona a pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona pre korupčné správanie nestotožnených colníkov Colného úradu Nitra.

Dňa 11. marca 2016 bola trestná vec, v ktorej bolo začaté trestné stíhanie „vo veci“ 18. septembra 2015 vylúčená zo spoločného konania s vecou, kde bolo začaté trestné stíhanie „vo veci“ 3. augusta 2015 na samostatné konanie, v dôsledku čoho sa teraz prejednávajúca vec dostala pod iné ČVS a to ČVS: PPZ-233/NKA-PK-ZA-2016 (pôvodne ČVS: PPZ-550/NKA-PK-ZA-2015).

Následne vyšetrovateľ uznesením pod ČVS: PPZ-233/NKA-PK-ZA-2016 z 27. apríla 2016 vzniesol obvinenie Bc. G. D. a C. E. zo spáchania zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky bol vykonaný v jednej a tej istej trestnej veci, s jednoznačným účelom odhaliť korupciu a zneužívanie právomoci verejných činiteľov v radoch colníkov v obvode Colného úradu Nitra, čo napokon aj viedlo k vzneseniu obvinenia teraz stíhaným osobám. Zmena čísla ČVS z pôvodného ČVS: PPZ-550/NKA-PK-ZA-2015, po vylúčení predmetnej trestnej veci zo spoločného konania na súčasné ČVS: PPZ-233/NKA-PK-ZA-2016 mala formálny - procesný a nevyhnutný charakter, ktorý sa nedotkol samotnej podstaty zmyslu a použitia ITP. S ohľadom na uvedené, je tak bezpredmetné riešiť výklad ustanovenia § 115 ods. 7 Trestného poriadku s ohľadom na slovo „súčasne“ tam uvedené.

V súvislosti s príkazom na použitie ITP obhajoba namietala, že v ňom „absentuje konkrétny čas určujúci začiatok odpočúvania - presná hodina“.

K tomu najvyšší súd poznamenáva.

Podľa § 115 ods. 3 Trestného poriadku príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky sa musí vydať písomne a odôvodniť aj skutkovými okolnosťami, a to osobitne na každú účastnícku stanicu alebo zariadenie. V príkaze musí byť určená účastnícka stanica alebo zariadenie a osoba, ak je známa, ktorej sa odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky týka, a čas, po ktorý sa bude odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vykonávať. Čas odpočúvania a záznamu môže trvať najviac šesť mesiacov. Tento čas môže v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie predĺžiť vždy o ďalšie dva mesiace a to aj opakovane. Odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky robí príslušný útvar Policajného zboru.

Ako je vidieť, čas v citovanom ustanovení je definovaný slovami šesť mesiacov (tretia veta) a dva mesiace (štvrtá veta). Zákon v ustanovení § 115 Trestného poriadku nepredpokladá počítanie času na hodiny, minúty či sekundy, aj keď je nutné uviesť, že okamih použitia ITP začína plynúť vydaním príkazu (v praxi okamihom, keď sa o tom dozvie príslušný policajný orgán), pokiaľ v ňom nie je uvedený - neskorší okamih. V predmetnej veci nič nenasvedčuje, že by príslušný policajný orgán nerespektoval príkaz na použitie ITP a nakoľko žiadny „odposluch“ nebol s náležitou dôkaznou relevanciou vykonaný v deň vydania príkazu, považuje najvyšší súd úvahy obhajoby o nezákonnosti príkazu z uvedeného dôvodu za neudržateľné.

K namietanému neurčeniu začiatku času na použitie ITP, ktorým obžalovaný v podstate napáda legalitu vykonaných odposluchov, sa žiada poznamenať nasledovné:

Podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“):

1. Každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného rodinného života, obydlia a korešpondencie.
2. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať, s výnimkou prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom, alebo zločinnosti, ochrane zdravia alebo morálky, alebo na ochranu práv a slobôd iných.

Nezákonnosť dôkazov v zmysle čl. 8 Dohovoru môže vyplývať z troch dôvodov, ktoré zodpovedajú podmienkam, ktorými ods. 2 tohto ustanovenia podmieňuje prípustnosť akéhokoľvek zásahu (Halford proti Spojenému kráľovstvu) štátneho orgánu do práva na súkromie (Klass a ďalší proti Nemecku, Silver a ďalší proti Spojenému kráľovstvu).

Prvým dôvodom nezákonnosti dôkazu v zmysle čl. 8 Dohovoru môže byť skutočnosť, že sporný zásah do práva na súkromie nebol vykonaný v súlade so zákonom (podmienka legality). Táto podmienka teda do značnej miery, avšak nie celkom, splyva so „zákonnosťou“ v zmysle súladu s vnútroštátnym právom. Ak dôkaz z tohto pohľadu nezákonným nie je, nezákonnosť môže ďalej vyplývať z neprimeranosti zásahu do práva na súkromie (zásada proporcionality), alebo z neodôvodnenosti jedným zo záujmov, ktoré čl. 8 ods. 2 Dohovoru uvádza (zásada legitimacy).

Z podmienky legality vyplýva požiadavka na existenciu normy umožňujúcej získanie dotknutého dôkazu zásahom do práva na súkromie (existencia normy) a na jej kvalitu (vlastnosti normy).

Existencia normy - podmienka legality v prvom rade znamená, že zásah do práva na súkromie musí byť nielen umožnený, ale dokonca predvídaný vnútroštátnym právom (in accordance with the law). Vnútroštátne právo musí pre zásah do práva na súkromie poskytnúť zákonný základ. „Zákon“ v zmysle čl. 8 ods. 2 Dohovoru EŠLP vo svojej judikatúre interpretuje materiálne a nie formálne. Rozumie sa ním ako zákon, tak ďalšie právne predpisy a dokonca aj judikatúra (Klass a ďalší proti Nemecku, Silver a ďalší proti Spojenému kráľovstvu, Kruslin proti Francúzsku, Malone proti Spojenému kráľovstvu).

Vlastnosti normy - EŠLP kladie určité kvalitatívne požiadavky na normu vnútroštátneho práva. Vnútroštátna právna úprava musí spĺňať určité vlastnosti, ktoré vyplývajú z princípu vlády práva (rule of law). Ich zmyslom je predovšetkým poskytnutie záruk proti arbitrárnym zásahom do práva na súkromie s tým, že riziko arbitrárnosti a zneužitia hrozí najviac práve v oblastiach, kde výkonná moc koná tajne (Malone proti Spojenému kráľovstvu). Nezákonnosť dôkazu tak môže vyplývať i z nedostatočnej kvality zákonného základu pre zásah do práva na súkromie.

Požiadavky na kvalitu normy možno rozdeliť na formálne a obsahové.

Formálne požiadavky - vnútroštátna norma musí byť v prvom rade dostatočne dostupná verejnosti a právne záväzná (Kruslin proti Francúzsku, Khan proti Spojenému Kráľovstvu, Silver a ďalší proti Spojenému Kráľovstvu, Shimovolas proti Rusku, Khan proti Spojenému Kráľovstvu, Narinen proti Fínsku).

Obsahové požiadavky - v prípade odposluchov z judikatúry EŠLP vyplývajú nasledujúce minimálne (Valenzuela Contreas proti Španielsku) požiadavky na konkrétne záruky proti arbitrárnosti, alebo zneužitiu, ktoré musí vnútroštátny „zákon“ povoľujúci vykonanie odposluchov obsahovať

- vymedzenie okruhu trestných činov, u ktorých je možné pristúpiť k vykonaniu odposluchu,
- vymedzenie kategórie osôb, ktoré môžu byť odpočúvané,
- upresnenie maximálnej doby po ktorú možno odpočúvanie vykonávať,
- definíciu procesných podmienok pre spracovanie súhrnnej správy o odposluchoch,
- záruky pre presné a úplné odovzdanie odposluchov sudcovi a obhajobe,
- definíciu podmienok vymazania, alebo zničenia odposluchov, najmä v prípade zastavenia konania, či

oslobodenia spod obžaloby.

Ako je vidieť z vyššie uvedeného, aj ESLP vykladá čas odposluchu ako určenie maximálnej doby, po ktorú možno odpočúvanie vykonávať. Aj s ohľadom na to nemožno tvrdiť, že neuvedenie presnej sekundy či minúty začiatku vykonávania odposluchu v príkaze na použitie ITP je v rozpore so zákonom, a preto by mali byť tieto odposluchy považované za nezákonné. Okrem toho najvyšší súd preskúmaním príkazu na použitie ITP zistil, že tento zodpovedá aj ďalším zásadám a to zásade proporcionality i zásade legitimacy.

Pokiaľ obvinení namietali, že „nebolo odtajnené rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie o použití ITP a všetky podklady orgánov prípravného konania“ čo sťažilo možnosť ich obhajoby, k tomu najvyšší súd poznamenáva nasledovné:

Zákonnosť a procesná použiteľnosť informácií získaných použitím ITP sa odvodzuje od zákonného rozhodnutia príslušného orgánu (v tomto prípade sudcu pre prípravné konanie) o použití ITP a nie od operatívnych či spravodajských informácií, ktoré viedli sudcu pre prípravné konanie k vydaniu príkazu na použitie ITP. Rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie - vydanie príkazu na použitie ITP - nie je rozhodnutím o vine, ale je podkladom na použitie jedného z viacerých procesných prostriedkov, slúžiacich na odhaľovanie trestnej činnosti a jej prípadných páchatel'ov. Najvyšší súd nepovažuje za prijateľné, aby podmienkou na vyslovenie zákonnosti príkazu na použitie ITP bolo preskúmavanie podkladov slúžiacich sudcovi pre prípravné konanie na rozhodnutie aj obhajobou. Sudca pre prípravné konanie (nie obvinený, obhajca a ani prokurátor) a jeho prieskum predloženého materiálu je garantom, že použitie ITP je opodstatnené.

Rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie, ktorým umožní použitie ITP, musí byť náležite odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, ktoré skutočnosti odôvodňujú naplnenie podmienok zásahu do práva na súkromie. Odôvodnenie musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam a musí dostatočne objasňovať skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby sa zachádzalo do všetkých detailov veci. Preskúmateľnosť dôvodnosti vydania príkazu na použitie ITP si vyžaduje relevantnú a dostatočne špecifickú argumentáciu, ktorá poskytuje vysvetlenie, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom ustanovené podmienky na jeho vydanie. To ale neznamená, že v odôvodnení príkazu na použitie ITP musia byť odtajnené všetky informácie (obsahujúce napr. mená informátorov) z predloženého podkladového materiálu. Taktiež to neznamená, že obhajoba má oprávnenie overovať pravdivosť informácií (podkladov) predložených sudcovi pre prípravné konanie pred rozhodnutím o vydaní či nevydaní príkazu na použitie ITP. Na to je určený sudca pre prípravné konanie ako garant tohto procesu. Ak by platil opak, potom by zákonite došlo až k odtajneniu informátorov a predmetom dokazovania v súdom konaní by bolo zistenie a overenie pravdivosti ich tvrdení len za tým účelom, či neklamali, keď informovali o „možnej trestnej činnosti“. Títo informátori (takmer nikdy) nevystupujú v ďalšom konaní ako svedkovia, ich tvrdenia slúžia len polícii na odhalenie trestnej činnosti a ich páchatel'ov a sudcovi pre prípravné konanie len na rozhodnutie o použití ITP, nie však na preukazovanie viny obvineným.

V prípade, ak podkladový materiál obsahuje operatívne (či spravodajské) informácie získané vlastnou operatívnou činnosťou príslušných pracovníkov (kriminálka), potom by podľa úvah obhajoby bolo zrejme nevyhnutné vypočítať operatívnych pracovníkov k tomu ako, kde a kedy získali informácie naznačujúce podozrenie z trestnej činnosti, aby tak mohla aj obhajoba preskúmať zákonnosť a opodstatnenosť vydania príkazu na použitie ITP.

Takýto postup navrhovaný obhajobou - odtajnenie podkladov slúžiacich sudcovi pre prípravné konanie na rozhodnutie o použití ITP - je podľa názoru najvyššieho súdu neprijateľný nielen v podmienkach Slovenskej republiky, ale predpokladane aj vo všetkých demokratických krajinách, a to preto, že by to odporovalo samotnej podstate vyhľadávania trestnej činnosti, mohlo by to viesť až k deštrukcii práce polície pri odhaľovaní trestnej činnosti a preto, že rozhodnutie o použití ITP v žiadnom prípade nie je rozhodnutím o vine či nevine páchatel'a prípadného trestného činu, ale len procesným prostriedkom slúžiacim na odhaľovanie trestnej činnosti a jej prípadných páchatel'ov. Pokiaľ v trestnom konaní nebol

príkaz na použitie ITP odtajnený pre verejnosť, ale bol odtajnený pre obvinených a ich obhajcov, nemôže tým dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces porušením práva na obhajobu, pretože verejnosť nie je stranou ani subjektom trestného konania.

Neodtajnenie príkazu na použitie ITP pre „verejnosť“ za účelom jeho založenia do spisu ako neutajovanej prílohy a za účelom jeho vykonania na hlavnom pojednávaní, resp. verejnom zasadnutí aj za prítomnosti verejnosti, pokiaľ mal obvinený alebo jeho obhajca v priebehu trestného stíhania možnosť s týmto sa oboznámiť a neodtajnenie kriminálneho alebo spravodajského zväzku predkladaného príslušnému orgánu verejnej moci ako podkladový materiál, slúžiaci sudcovi pre prípravné konanie na rozhodnutie o použití ITP, resp. neodtajnenie podnetu prokurátorovi a neodtajnenie návrhu prokurátora sudcovi pre prípravné konanie na vydanie príkazu na použitie ITP, podľa názoru najvyššieho súdu neporušuje a ani zásadným spôsobom neobmedzuje právo obvineného na plnohodnotnú obhajobu.

S ohľadom na uvedené (pričom príkaz na použitie ITP obsahuje formálne i materiálne náležitosti), považuje najvyšší súd samotný príkaz za správny, opodstatnený a zákonný, spĺňajúci nielen požiadavku legality, ale i požiadavku legitimacy a proporcionality a preto aj výsledok „odposluchov“ za plnohodnotný a procesne spôsobilý dôkaz na preukazovanie viny obžalovaných.

Preto súd prvého stupňa oprávnene hodnotil výpovede svedkov a ďalšie dôkazy v súvislostiach aj s „odposluchmi“.

Odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením obžalovaného D. o selektívnom hodnotení výpovedí svedkov Y., D., K., JUDr. J. a E. („vytrhávanie častí z ich výpovedí“) súdom prvého stupňa. Práve naopak, je to obhajoba, ktorá z ich výpovedí vytrháva len to, čo sa jej hodí (v podstate jedinu vetu): „.....pán. D. odo mňa nežiadal úplatok, ja som mu neponúkal úplatok....“ a túto považuje za jedinú podstatnú pre dokazovanie.

Súd na rozdiel od obhajoby musí postupovať v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku a hodnotiť dôkazy jednotlivo i v ich súhrne. V súlade s tým potom súd prvého stupňa správne zohľadňoval a posudzoval obsah výpovedí svedkov, aj vo svetle a kontexte s tým, ako si zabezpečovali prednostnú a bezproblémovú STK.

Svedkovia si v podstate prostredníctvom obžalovaného D. kupovali „časenku“ a bezproblémovú STK a emisnú kontrolu.

Pochopiteľne žiadny z aktérov do telefónu nepovedal slová „aký úplatok si za to želáš....“, „aký úplatok mám dať technikovi...“ a podobne. Z telefonických hovorov medzi svedkami a obžalovaným D. a medzi obžalovaným D. a E. je však nad všetky pochybnosti každému, aj bežnému človeku zrejmé, že za urýchlené a bezproblémové vybavenie STK a emisnej kontroly, svedkovia platili okrem povinných poplatkov aj „poplatok“ pre obžalovaných. Napr. rozhovor medzi svedkom Y. a obžalovaným D. (čiastkový útok pod bodom 1/):

- Potreboval by som STK na zajtra na švagrove auto.
- Len STK, alebo aj emisnú?
- Obidve.

Nasleduje rozhovor medzi obžalovaným D. a obžalovaným E., kde obžalovaný E. určil termín STK na 11.30 h.

Nasleduje rozhovor medzi svedkom Y. a obžalovaným D.:

- Zajtra o 11.30 h.
- A koľko to bude?
- 80.
- Komu treba dať to oné?
- STK v Komárne?

- Áno v Komárne, v Nových Zámkoch neprejdú takéto svietiace konské kokoty.
 - V Nových Zámkoch je to veľmi zložitý, podstatný je, aby prešlo.
- Nasledujúci deň na STK.
- Tu stojím pri aute, OK?
 - Do technického mu vlož 80.
 - Dobré.

Už len z takéhoto zostručeného priebehu skutkového deja si každý, skutočne každý, môže vytvoriť obraz reálneho prípadu uplácania ako obž. D., tak aj obž. E., pretože oproti iným ľuďom svedkovi Y. bola poskytnutá „časenka“ a zabezpečená bezproblémová STK (v Nových Zámkoch by takéto svietiace konské kokoty neprešli), pričom svedok Y. bol obž. D. zreteľne inštruovaný, že „oné“ má vložiť do technického preukazu. Na vysvetlenie sa žiada uviesť, že „oné“ je v kontexte všetkých okolností prípadu povinná platba plus úplatok.

Obdobne prebiehal skutkový dej vo všetkých prípadoch pričom v súvislosti s čiastkovým útokom pod bodom 2/ mali obžalovaní v sebe toľko drzosti, že keď svedok J. zaplatil v pokladni a neposkytol „oné“, cítili sa „ocucaní“ a riešili „dlžných 30 eur - úplatok“ navzájom takto: E. - „ten s tým Vólvom nás ocucal, lebo zaplatil pri pokladni a odišiel. O takých nemám záujem“, ale i s ďalšou osobou, keď D. „reklamoval“ u K. (ktorý vybavil pre J. STK) neposkytnutie úplatku J. takto: „No vyšiel (E.), zobral papiere a tento (J.) išiel k okienku a zaplatil. Chlapec (E.) mi potom volá, že oné, kde je jeho časť?,že nejako oné nesedí a jeho časť zas prepadla. Tak hovorím teraz čo? Mám ti to dať ja? Však chce (E.) svoje peniaze, čo by chcel? Na otázku K. „koľko je to peňazí?“ obž. D. odpovedá „no treba teraz odrátať to, že koľko je oficiálna jeho časť, mínus a z 80 tich to odrátaš“.

Vo svetle už len tohto vyznieva obhajoba obidvoch obžalovaných až neuveriteľne, keď napriek takýmto jednoznačným dôkazom tvrdia, že „oné“ - úplatok nikdy nežiadali, ani neprijali.

Dôkazný stav je aj podľa názoru najvyššieho súdu kompletný, ucelene logický a natoľko jednoznačný, že z neho možno bez akýchkoľvek pochybností vyvodiť, že obidvaja obžalovaní svojím konaním naplnili všetky znaky skutkovej podstaty pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona.

Ak obž. D. tvrdí, že z jeho strany nebola naplnená objektívne stránka skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, pretože „on nemal nič“ s obstarávaním vecí všeobecného záujmu, tak najvyšší súd nesúhlasí s takýmto tvrdením a poznamenáva, že v zmysle § 139 ods. 1 Trestného zákona sa vecou všeobecného záujmu, na účely trestného zákona, rozumie záujem presahujúci rámec individuálnych práv a záujmov jednotlivca, ktorý je dôležitý z hľadiska záujmu spoločnosti. Obstarávanie vecí všeobecného záujmu je činnosť, ktorá súvisí s plnením úloh, ktoré sa týkajú vecí všeobecného záujmu, teda nielen rozhodovania orgánov verejnej moci, ale aj inej činnosti pri uspokojovaní záujmov občanov a právnických osôb v oblasti materiálnych, sociálnych, kultúrnych a iných potrieb. Ide teda o plnenie všetkých úloh, na ktorých riadnom a nestrannom plnení má záujem celá spoločnosť, alebo určitá sociálna skupina. Súvislosť s obstarávaním vecí všeobecného záujmu v zmysle § 329 ods. 1 Trestného zákona je daná vždy vtedy, ak páchatel bez právneho titulu prijme, žiada, alebo si dá sľúbiť materiálnu alebo inú protislužbu za svoje predchádzajúce, prebiehajúce, alebo nasledujúce konanie pri obstarávaní určitej veci (vecí) všeobecného záujmu. Také obstarávanie totiž nie je spojené so vznikom akéhokoľvek nároku na plnenie peňažnej alebo nepeňažnej povahy (úplatok v zmysle § 131 ods. 3 Trestného zákona), mimo právneho režimu odmeňovania toho, kto obstarávanie dotknutých vecí všeobecného záujmu z dôvodu svojho zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie vykonáva.

Najvyšší súd pripomína, že spoločnosť má záujem na riadnom a poctivom výkone STK a emisnej kontroly bez toho, aby ktokoľvek - technik alebo iná osoba - v tomto prípade colník, poskytoval výhody svojím známym a kamarátom („časenka“ a bezproblémová STK a emisná kontrola) na úkor ostatných a za takúto službu si ešte účtoval „oné“. Obidvaja obžalovaní teda konali v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu. Pre takýto záver nie je podstatné, že obž. D. nebol v právnom vzťahu s G. A. D..

s r.o. Komárno a že nerozhodoval o právach a povinnostiach osôb, pretože toto by malo význam vtedy, ak by bol stíhaný za trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa.

Argumenty obž. D. o nenaplnení subjektívnej stránky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu nemohol najvyšší súd akceptovať, pretože z vykonaných dôkazov úmyselné konanie - priamy úmysel obž. D. doslova vyžaruje - vybavil termín, inštruoval svedkov za kým majú ísť, komu majú dať papiere a koľko peňazí majú vložiť do papierov - nie zaplatiť v pokladni. Konanie obžalovaného bolo zisťné a úmyselné v každom jednotlivom prípade, keď vyššie uvedeným spôsobom využívajúc svoj kontakt na STK získaval peniaze, na ktoré nemal právny nárok.

Pokiaľ menovaný argumentoval, že mal byť oslobodený pre čiastkový útok, pre ktorý bol oslobodený obž. J. Q., pretože v obidvoch prípadoch je kľúčovou otázkou subjektívna stránka žalovaných korupčných trestných činov, tak najvyšší súd ani tento argument neprijal a dodáva.

Subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu je vnútornou stránkou trestného činu, pretože vyjadruje znaky týkajúce sa psychiky páchatel'a. Vychádza zo zavinenia ako znaku trestného činu a vyjadruje psychický vzťah páchatel'a ku skutočnostiam charakterizujúcim tento trestný čin. Najvýznamnejším znakom subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu je zavinenie, pretože bez zavinenia niet trestného činu ani trestu. Zavinenie predstavuje vzťah vedomosti a vôle páchatel'a protiprávnemu konaniu ako celku, i k jednotlivým znakom skutkovej podstaty trestného činu.

Subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu, ako jeden z obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu je a musí byť individualizovaná a vždy sa týka len konkrétnej osoby - toho ktorého páchatel'a. Odvodzovať svoju nevinu v predmetnej veci od zavinenia, či nezavineného konania (od subjektívnej stránky) iného páchatel'a, považuje najvyšší súd za nenáležité a to aj preto, že obž. Q. bol stíhaný za iný trestný čin, kde sa zavinenie vzťahuje na poskytnutie úplatku. Preto súd prvého stupňa správne skonštatoval vo vzťahu k obž. D. naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu.

Najvyšší súd súhlasí s obž. D. pokiaľ uviedol, že jeho konanie nemalo byť posúdené ako účastníctvo vo forme organizátorstva, avšak z iných dôvodov na aké poukázal obžalovaný, pretože podľa názoru najvyššieho súdu ide o spolupáchateľstvo.

Podľa § 20 Trestného zákona, ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchateľia), zodpovedá každý z nich ako keby trestný čin spáchal sám.

O spáchanie trestného činu spoločným konaním ide vtedy, ak

a) Každý zo spolupáchateľ'ov svojím konaním naplnil všetky znaky konania uvedeného v príslušnom ustanovení osobitnej časti.

b) Každý zo spolupáchateľ'ov naplnil len niektorý zo znakov konania uvedeného v niektorom ustanovení osobitnej časti, avšak súhrn konania spolupáchateľ'ov naplnia všetky znaky uvedené v ustanovení osobitnej časti.

c) Jednotlivé zložky spoločnej trestnej činnosti síce sami o sebe konanie nenapĺňajú, vo svojom súhrne však predstavujú konanie opísané v príslušnom ustanovení osobitnej časti (napr. spolupáchateľ na trestnom čine lúpeže podľa

§ 188 Trestného zákona je aj páchatel', ktorý sa zmocňuje cudzej veci, využívajúc skutočnosť, že jeho spolupáchateľ zatiaľ s použitím násilia prekoná odpor poškodeného).

Spolupáchateľstvo k trestnému činu v zmysle § 20 Trestného zákona je jednou z foriem trestnej súčinnosti páchatel'ov na páchaní trestnej činnosti.

V rámci trestnej súčinnosti treba rozlišovať:

- súčinnosť ako formu prípravy na zločin v zmysle § 13 Trestného zákona, kde patrí organizovanie zločinu, zadovážovanie prostriedkov alebo nástrojov, spolčenie, zhluknutie, návod, objednávanie alebo

pomoc na zločine a iné vytváranie podmienok na jeho spáchanie,

- účastníctvo na pokuse alebo dokonanom trestnom čine podľa § 21 Trestného zákona, kde patrí organizátorstvo, návod, objednávanie a pomoc na trestný čin,

- spolupáchateľstvo podľa § 20 Trestného zákona, ktoré predpokladá spoločné konanie najmenej dvoch osôb a ich spoločný úmysel spáchať konkrétny trestný čin. Vo vzťahu spolupáchateľstva k vyššie uvedeným formám trestnej súčinnosti platí, že ak spolupáchateľstvu predchádzala dohoda o budúcej trestnej činnosti vo forme spolčenia, alebo ak sa páchatel' na trestnej činnosti zúčastňoval ešte niektorou z foriem uvedených v ustanovení § 13 Trestného zákona, či § 21 Trestného zákona, bude postihnutý iba jednou formou trestnej súčinnosti a tou je v tomto prípade spolupáchateľstvo ako najzávažnejšia z vyššie uvedených. Ustanovenie § 13 Trestného zákona a § 21 Trestného zákona možno použiť len vtedy, ak nie sú splnené podmienky spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Ak sa na trestnom čine zúčastní spolupáchateľ ako organizátor, návodca, objednávateľ alebo pomocník, bude stíhaný ako spolupáchateľ. Na skutočnosť, že trestný čin spáchal zároveň aj ako organizátor, sa potom prihliadne ako na prítiažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. k/ Trestného zákona.

Z uvedeného vyplýva, že spolupáchateľstvo je v pomere špeciality k „nižším formám trestnej súčinnosti“ a naopak je v pomere subsidiarity k „vyšším formám trestnej súčinnosti“, ktorými sú

- extrémistická skupina § 129 ods. 3 Trestného zákona - spolčenie na spáchanie trestného činu extrémizmu podľa § 140a Trestného zákona,

- organizovaná skupina § 129 ods. 1 Trestného zákona, ktorú charakterizuje spolčenie, deľba úloh, plánovitosť, koordinovanosť a v dôsledku toho zvýšená pravdepodobnosť úspešnosť spáchania trestného činu,

- zločinecká skupina § 129 ods. 4 Trestného zákona, charakterizovaná štruktúrovanosťou členstva, určitým časovým trvaním, koordinovanosťou a cielenosťou spáchať tam uvedené zločiny,

- teroristická skupina § 129 ods. 5 Trestného zákona, charakterizovaná štruktúrovanosťou členstva, určitým časovým trvaním a cielenosťou spáchať trestný čin teroru alebo terorizmu,

- činnosť pre zločineckú skupinu alebo teroristickú skupinu § 129 ods. 6 Trestného zákona,

- podpora zločineckej skupiny alebo teroristickej skupiny § 129 ods. 7 Trestného zákona. Činnosť pre zločineckú skupinu alebo teroristickú skupinu a podpora zločineckej a teroristickej skupiny sú definované k trestným činom podľa § 296 Trestného zákona a § 297 Trestného zákona a sú povýšené na dokonaný trestný čin (aj tu je zreteľne vidieť, že spolupáchateľstvo neprichádza do úvahy),

- ďalšie formy trestnej súčinnosti - trestné činy podľa § 337, § 338, § 339, § 340, § 341 Trestného zákona (akákoľvek forma trestnej súčinnosti je povýšená na dokonaný trestný čin), - podielníctvo § 231 a § 232 Trestného zákona a legalizácia príjmov z trestnej činnosti § 233 a § 234 Trestného zákona (tak isto je spolupáchateľstvo vylúčené),

- niektoré skutkové podstaty trestných činov, ktoré vykazujú povahu súčinnosti. Ide o tie, ktoré sú spáchané závažnejším spôsobom konania - § 138 písm. i/ Trestného zákona organizovanou skupinou v zmysle § 129 ods. 2 Trestného zákona napr. trestný čin nebezpečného vyhrážania - § 360 Trestného zákona a ďalšie.

Tieto formy trestnej súčinnosti vykazujú rôznu typovú závažnosť, v niektorých prípadoch povýšenú na dokonaný trestný čin, v iných na osobitný kvalifikačný moment a v ďalších len na spolupáchateľstvo a podobne. Ich typová závažnosť má odraz v prísnejších trestných sadzbách a preto princíp špeciality v takýchto prípadoch platí bezvýhradne s tým, že vždy sa použije len najzávažnejšia forma trestnej súčinnosti.

Z vykonaných odposluchov je zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní vstúpili odposluchmi do už dobre zabehnutej a fungujúcej spoločnej činnosti obidvoch obžalovaných, kde obž. D. zabezpečoval a

inštruoval svedkov a obž. E. im poskytoval „služby“ bez toho, aby výslovne ktorýkoľvek z nich musel žiadať úplatok. Každý z aktérov presne vedel čo má robiť a aký bude z toho výsledok - pre svedkov časovo zvýhodnená STK a emisná kontrola a pre obžalovaných neoprávnený príjem v podobe úplatku.

Obž. D. teda v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu (viď. vyššie) priamo pre seba a pre obž. E. žiadal úplatok (inštrukciou pre svedka, aby peniaze vložil do papierov) a úplatok následne cez sprostredkovateľa - obž. E., prijal. Obž. E. v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu, cez sprostredkovateľa - obž. D., žiadal úplatok (nemusel to robiť osobne, pretože svedkovia už vedeli čo majú robiť) a následne tento priamo prijal nielen pre seba, ale aj pre obž. D..

Súčinnosť a koordinovanosť obidvoch obžalovaných bola perfektná (dokonca aj pri „reklamácií“ neposkytnutia „oné“) a naozaj si nevyžadovala doslovné žiadosti o úplatok, pretože každému svedkovi bolo už z inštrukcie zrejmé čo má robiť a koľko má dať, aby bol vybavený prednostne a bez problémov. Na dokreslenie postačí odcitovať z rozhovoru medzi obžalovanými D. a E., keď svedok J. neposkytol úplatok, ale zaplatil v pokladni. „Je to jedno, toto si s ním vybavím, lebo toto takto nefunguje on vie, že ako to funguje“. Delenie peňazí medzi obžalovanými dobre dokumentuje záznam č. XXX, XXX i XXXX - sms správa - „ty si v obraze, že ako stojíme?“, ale aj č. XXXX. Obidvaja obžalovaní teda konali spoločne a koordinovane a preto podľa názoru najvyššieho súdu bolo potrebné ich konanie posúdiť ako spolupáchateľstvo.

Obž. E. v odvolaní namietal, že vyšetrovateľ v prípravnom konaní svojím postupom porušil ustanovenie § 55 ods. 2 Trestného poriadku a § 213 ods. 3 Trestného poriadku, keď obhajca nebol v dostatočnom predstihu upovedomený o výsluchoch svedkov O. Y. a V. D..

K tomu najvyšší súd uvádza.

Podľa § 278 ods. 2 Trestného poriadku súd môže pri svojom rozhodovaní prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané.

Svedkovia O. Y. a V. D. boli vypočutí na hlavnom pojednávaní 24. januára 2018 (č. l. 717 - 720, resp. č. l. 720 - 721).

Obidvaja svedkovia boli na hlavnom pojednávaní vypočutí kompletne tak, ako to predpokladajú ustanovenia § 131, § 132 i § 261 Trestného poriadku. Výpovedali spontánne i na otázky, pričom boli podrobení krížovému výsluchu. Pri ich výsluchoch, ani po ich výsluchoch nebolo postupované podľa § 263 či § 264 Trestného poriadku a napokon Špecializovaný trestný súd pri hodnotení dôkazov prihliadal len na to, čo títo svedkovia vypovedali na hlavnom pojednávaní. Navyiac, z procesného hľadiska sa v zápisnici o hlavnom pojednávaní ani nenachádza odkaz v zmysle § 58 ods. 4 druhá veta Trestného poriadku, a teda je úplne a jednoznačne zrejmé, že výpovede menovaných svedkov z prípravného konania neslúžili súdu na preukazovanie viny obžalovaných (vôbec neboli použité) a ich jediná procesná hodnota spočívala v tom, že boli podkladom pre podanie obžaloby.

V ďalšom konaní - už v konaní pred súdom, sa ich výpovede z prípravného konania stali úplne bezpredmetné a neboli žiadnym spôsobom „využité“ či použité. Preto vyššie uvedené argumenty obž. E. nemajú relevanciu na prípadne konštatovanie porušenie práva na obhajobu. Navyiac najvyšší súd poznamenáva, že Ústavný súd Slovenskej republiky v uzneseniach I. ÚS 21/20 a I. ÚS 74/2001 vyslovil, že trestné konania predstavuje od svojho začiatku až po konanie organický celok, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov, realizáciou garancií na ochranu práv a slobôd, zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov môžu a majú naprávať, resp. korigovať prípadné predchádzajúce pochybenia, týkajúce sa aj porušenia základných práv a slobôd. Z tohto pohľadu je podstatným to, že rozsudok má byť založený výlučne na dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní v prítomnosti obžalovaného a jeho obhajcu, ktorí v tomto konaní majú a mali reálnu možnosť jednotlivých svedkov, znalcov či ďalšie osoby vypočúvať, klásť im otázky, čo sa v predmetnej veci i stalo. Preto i

keby v prípravnom konaní došlo k nesprávnemu postupu vyšetrovateľa k obmedzeniu práva obžalovaného

na obhajobu, toto môže a musí byť ďalším postupom súdu prvého stupňa v celom rozsahu napravené, pretože len riadne a zákonným spôsobom vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní môžu v zmysle § 278 Trestného poriadku slúžiť ako podklad pre rozhodnutie súdu.

Najvyšší súd si neosvojil ani ďalší argument obž. E. spočívajúci v tom, že založením rozsudkov Špecializovaného trestného súdu, ktorými boli schválené dohody o vine a treste E. E., O. Y. a V. D. s Úradom špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry, bolo porušené jeho právo na obhajobu, pretože týmito rozsudkami bol súd ovplyvnený.

Z odôvodnenia rozsudku súdu I. stupňa celkom zrozumiteľne vyplýva, že súd pri hodnotení dôkazov na vyššie uvedené „schvaľujúce rozsudky“ Špecializovaného trestného súdu neprihliadal a teda tieto rozsudky netvorili mozaiku usvedčujúcich dôkazov, ktorá bola podkladom pre rozhodnutie o vine obžalovaných. Tak isto ani najvyšší súd nepotreboval pre rozhodnutie o odvolaniach obžalovaných, v rámci hodnotenia všetkých dôkazov jednotlivo i v ich súhrne, prihliadať na „schvaľujúce rozsudky“ Špecializovaného trestného súdu.

Nad rámec nevyhnutného však najvyšší súd poznamenáva, že v zmysle § 119 ods. 2 Trestného poriadku za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona, alebo podľa osobitného zákona. Dôkaznými prostriedkami sú najmä výsluch obvineného, svedkov, znalcov, posudky a odborné vyjadrenia, previerka výpovede na mieste, rekognícia, rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, obhliadka, veci a listiny dôležité pre trestné konanie, oznámenie, informácie získané použitím informačno-technických prostriedkov alebo prostriedkov operatívno-pátracej činnosti.

V zmysle vyššie uvedeného majú „schvaľujúce rozsudky“ hodnotu listinného dôkazu získaného zákonným postupom a ako také mohli byť na hlavnom pojednávaní aj vykonané. Pri tvorbe spisu súd nemá ingerenciu zasahovať do právomoci vyšetrovateľa a prokurátora, čo do tohto spisu založia. Súd môže len v súdnom konaní niektoré dôkazy nevykonať, napr. skonštatovaním, že sú pre rozhodnutie nepodstatné, alebo že boli získané nezákonným spôsobom. To však nie je tento prípad. Aj preto, pokiaľ boli „schvaľujúce rozsudky“ založené v trestnom spise, takýmto postupom nemohlo byť, podľa názoru najvyššieho súdu, porušené právo obžalovaných na spravodlivý proces.

K námietke obž. E., že nebolo preukázané, že by poskytol ktorémukoľvek zo svedkov akúkoľvek výhodu súvisiacu s vecou všeobecného záujmu a že žiadnym zo svedkov nebolo vyvrátené, že im bol odovzdaný výdavok, odvolací súd uvádza, že poskytnutie výhody zo strany obž. E. spočívalo už v tom, že svedkovia neoprávnene získavali „časenku“, čím ich obž. E. uprednostňoval oproti iným ľuďom, ale napr. i v tom, že vykonal diagnostiku na vozidle svedka Q., či „pustil“ cez STK ako vyhovujúce vozidlo svedka Y, ktoré by na STK v Nových Zámkoch neprešlo (k tomu viď. vyššie). Zo všetkých okolností prípadu, zo spôsobu ako spolupráca obidvoch obžalovaných prebiehala (k tomu tiež viď. vyššie), nemá najvyšší súd žiadne pochybnosti o tom, že obž. E. ani jednému svedkovi žiadny výdavok nedal, preto ani v tomto nebolo pre vec rozhodujúce, či sa svedkovia k výdavku vyjadrili alebo nie, nakoľko ak by aj tvrdili že výdavok dostali, zo zabezpečených dôkazov jednoznačne vyplýva, že „oné“ - úplatok alebo tiež výdavok si obž. E. vždy ponechal.

+ + +

Čo sa týka odvolania prokurátora, ktorý nesúhlasil s oslobodzujúcim výrokom rozsudku súdu I. stupňa, ktorý navrhoval sprísnenie uložených trestov odňatia slobody a sprísnenie aj peňažného trestu a zároveň uloženie trestu zákazu vykonávať funkciu technika technickej kontroly a emisnej kontroly vo vzťahu k obž. E., tak najvyšší súd vzhliadol odvolanie prokurátora za čiastočne dôvodné.

V prípade spod obžaloby oslobodeného obž. Q. bolo povinnosťou prokurátora preukázať, že menovaný úmyselne (subjektívna stránka) poskytol (objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu) inému

úplatok v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu.

Aj keď dôkazná situácia naznačuje, že by to mohlo byť tak, ako skutok prezentoval prokurátor v bode 3b obžaloby, je možné pripustiť aj taký (iný) záver a to, že obž. Q. si skutočne myslel, že 80 Eur pokrýva aj diagnostiku vozidla a že „časenka“ mu bola vybavená obž. D. z úprimného kamarátstva a bezodplatne. Prepisy hovorov (č. l. 259 - 260) ani iné dôkazy totižto nepreukazujú jednoznačný, nespochybniteľný a jediný možný záver o vedomosti obž. Q. o tom, že má dať úplatok a že skutočne aj úplatok dal. Dôkazy preukazujú len to, že menovaný „zaplatil“ obž. E. 80 eur v presvedčení, že platí za STK, emisnú kontrolu a diagnostiku vozidla.

Špecializovaný trestný súd teda správne, v jeho prípade, aplikoval zásadu in dubio pro reo a preto z dôvodu dôkaznej núdze a nepreukázania subjektívnej a objektívnej stránky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, bolo na mieste menovaného oslobodiť spod obžaloby postupom podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku (nie Trestného zákona ako to učinil Špecializovaný trestný súd, čo však je celkom nesporne len zrejماً nesprávnosť), pretože nebola preukázaná objektívna ani subjektívna stránka skutkovej podstaty žalovaného trestného činu zo strany obž. Q..

Na druhej strane takýto záver ale nemožno vysloviť vo vzťahu k obž. D. a k čiastkovému útoku pod bodom 3a obžaloby. Menovaný pri vybavovaní STK a emisnej kontroly pre obž. Q. neriešil diagnostiku, lebo na ňu zabudol (č. l. 710). Obž. D. seba a obž. E. usvedčil z korupčného správania pri tomto čiastkovom útoku v podstate sám, s príspevom aj obž. Q..

Obž. D. vypovedal: „Ja som pána E. telefonicky kontaktoval iba kvôli termínu STK na diagnostiku som zabudol. Ja som mu (Q.) povedal celkovú sumu cca 80 Eur. Ja som pánovi E. nevolal za diagnostiku“ (č. l. 710 -711).

Obž. Q. uviedol: „Keď som videl, že tam dáva (E.) kábel do zásuvky, prišiel som k nemu, že či už robí diagnostiku. Videl som na ňom, že nevie o čom mu rozprávam“ (č. l. 713).

Z uvedeného je nesporné, že obž. D. a obž. E. postupovali zaužívaným spôsobom, ako pri vybavovaní termínu tak aj pri určení sumy 80 Eur, pričom navyše je zřejmé, že obž. D. sa u E. uisťoval či „3 a pol tony, to je normálne, to isté ako auto však?“, načo dostal odpoveď „No to je toľko isto“ (č. l. 259). Hoci obidvaja zrozumiteľne riešili len STK a emisnú kontrolu, aj tak následne obž. D. inštruoval Q., že to bude 80 eur (č. l. 260) - obvyklá cena s úplatkom.

Preto aj v tom prípade Špecializovaný trestný súd správne skonštatoval vo vzťahu k obž. D. a obž. E. vinu a správne obž. Q. spod obžaloby oslobodil.

Vo vzťahu k obž. Q. teda najvyšší súd považuje oslobodzujúce rozhodnutia súdu I. stupňa za správne a preto v tejto časti odvolaniu prokurátora nevyhovel. V podrobnostiach odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, z ktorého hodnotiacimi závermi sa stotožnil bez potreby opakovania tam uvedeného.

Špecializovaný trestný súd pri ukladaní trestu odňatia slobody dodržal základné pravidlá dôležité pri ukladaní tohto trestu.

Medzi ne v prvom rade patrí ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona zakotvujúce účel trestu, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu a k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatel'ovi za spáchaný trestný čin. V tejto definícii je vyjadrená zásada „nulla poena sine lege sine crimine sine iudicio“. Trest ako právny následok trestného

činu môže priamo postihnúť len páchatel'a trestného činu (zásada personalnosti trestu) tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu (§ 34 ods. 3 Trestného zákona). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu), a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Ochrana spoločnosti sa teda uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú v zásade súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov, vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest pritom nesmie byť prostriedkom na riešenie iných spoločenských problémov. Preto Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného a na to, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest je protiprávne a nežiaduce. Varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne hodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne ako aj etické.

Ďalším ustanovením, ktoré musí súd aplikovať pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu je § 34 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Výmerou trestu sa rozumie nie len určenie trestu v rámci sadzby tam, kde je trest takto kvantifikovaný, ale aj určenie rôznych modalít alebo obsahu trestov, ak je toto určenie vyhradené súdu (napr. určenie druhu a rozsahu zakázanej činnosti, určenie rozsahu majetku, ktorý prepadá v prospech štátu, určenie podmienok obmedzení alebo povinností pri podmiennečnom odsúdení). Práve rozpätie zákonom ustanovenej trestnej sadzby pri určitých trestoch umožňuje a zároveň ukladá súdu povinnosť individualizovať ukladany trest. Súd je povinný vo výmere uloženého trestu zohľadniť všetky okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 , ods. 5 Trestného zákona.

Osobu páchatel'a treba hodnotiť vo všetkých súvislostiach, pričom nemožno opomenúť možnosť jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin), pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatel'a má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uložením trestu poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Pri ukladaní trestu treba zároveň vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu. Trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu), úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchateľa a možnosti jeho nápravy.

Pokiaľ Špecializovaný trestný súd podmienene odložil výkon trestu odňatia slobody obidvom obžalovaným, uložil im probačný dohľad, určil skúšobnú dobu na dva roky a uložil obidvom obžalovaným povinnosť v zmysle § 51 Trestného zákona, rozhodol správne a v súlade so zákonom. Preto nemal najvyšší súd dôvod rozhodnúť inak ako Špecializovaný trestný súd a v týchto častiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Odvolací súd len stručne dodáva, že konanie obidvoch obžalovaných bolo a je nežiadúce a je pravdou, že sa k činu nepriznali a svoje konanie neolutovali. Na druhej strane ale nemožno preceňovať účel trestu z hľadiska generálnej prevencie a morálneho odsúdenia páchateľov spoločnosťou na úkor individuálnej prevencie trestu. V osobách obžalovaných nejde o skúsených kriminálnikov (doposiaľ netrestaní), ale o osoby s „nepoškvrnenou“ minulosťou, pričom ich prospech z preukázanej trestnej činnosti bol nepatrný a následok ich konania taktiež nemožno označiť za fatálny. Podľa názoru najvyššieho súdu „len“ podmienený trest odňatia slobody s probačným dohľadom a uloženou povinnosťou je dostatočným a spravodlivým obrazom potrieb a účelu trestu ako z hľadiska generálnej, tak aj individuálnej prevencie a samozrejme morálneho odsúdenia páchateľov spoločnosťou. Možno dôvodne predpokladať, že takýto trest (v spojení s ďalšími) zaručí, aby ani jeden z obžalovaných v budúcnosti už nikdy neporušil Trestný zákon a bude do budúcnosti výrazným mementom pre prípadných páchateľov obdobnej trestnej činnosti.

K ďalším výrokom o treste najvyšší súd uvádza.

Prvostupňový súd správne obžalovaným uložil peňažný trest z hľadiska jeho druhu i výmery, pretože na takýto postup boli splnené podmienky uvedené v ustanovení § 56 a § 57 Trestného zákona.

Pri trestných činoch korupcie je žiaduce nie len odčerpanie získaného úplatku obžalovanému, či už uložením trestu prepadnutia vecí (páchateľovi, ktorý poskytol úplatok), alebo uložením ochranného opatrenia - zhabania vecí (páchateľov, ktorý prijal úplatok), ale aj sankčný postih vo forme peňažného trestu ako zásah do majetkovej sféry obžalovaného, ktorý si chcel protizákonným spôsobom prilapšovať. Z hľadiska druhu trestu a v predmetnej veci aj výmery ide o adekvátny zásah do majetkových pomerov obidvoch obžalovaných, zodpovedajúci charakteru i závažnosti spáchanej trestnej činnosti.

Pokiaľ však Špecializovaný trestný súd ustanovil obidvom obžalovaným podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona náhradný trest odňatia slobody až vo výmere dva mesiace - pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, podľa názoru najvyššieho súdu nepostupoval správne, a to s ohľadom na to, že aj náhradný trest odňatia slobody ustanovený pri peňažnom treste musí byť ukladaný v súlade so zásadami ukladaní trestu a musí byť i spravodlivo a objektívne proporcionálny k výmere uloženého peňažného trestu. Odvolací súd považuje za neadekvátne, aby náhradný trest odňatia slobody vo výmere dva mesiace (ustanovený Špecializovaným trestným súdom) mal slúžiť ako odstrašenie a zároveň motivácia na to, aby obžalovaní zaplatili peňažný trest vo výške 500 €, pretože pomer závažnosti a dôsledkov týchto trestov je nevyvážený.

Pri úvahách o primeranosti výmery náhradného trestu odňatia slobody treba citlivo zvažovať závažnosť a rozsah zásahu do osobnej slobody páchateľa vo forme odňatia slobody, ak peňažný trest páchateľ úmyselne nezaplatí. Hlavným zmyslom náhradného trestu odňatia slobody v zmysle § 57 ods. 3 Trestného zákona totižto nie je generálna či individuálna prevencia trestu a dokonca ani morálne odsúdenie spoločnosťou. Náhradný trest v zmysle § 57 ods. 3 Trestného zákona prioritne plní funkciu hrozby (ak peňažný trest nezaplatí „pôjde do väzenia“) a zároveň motivácie (zaplatiť peňažný trest a tak sa vyhnúť „väzeniu“), čo má páchateľa „donútiť“ peňažný trest zaplatiť. Preto nemožno náhradné tresty odňatia slobody ukladať v proporcionálne nevyvážených výmerách k peňažným trestom. S ohľadom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že náhradný trest odňatia slobody vo výmere pätnásť dní (pri

úvahách, že 100 Eur = tri dni odňatia slobody, 1000 Eur = približne jeden mesiac odňatia slobody, či 10 000 Eur = približne 10 mesiacov odňatia slobody, s tým že pri vyšších peňažných trestoch sa vždy bude zvažovať náležitá primeranosť výmery náhradného trestu odňatia slobody), ktorý ustanovil obžalovanému Bc. D. a obž. E. týmto rozsudkom priliehavejšie zodpovedá jeho prioritnému účelu ako náhradný trest odňatia slobody ustanovený obžalovaným Špecializovaným trestným súdom. V tejto časti teda rozhodol najvyšší súd v prospech obžalovaných na základe ich odvolaní a preto nemohol odvolania obžalovaných zamietnuť ako nedôvodné (R 88/2015).

V neposlednom rade najvyšší súd vyhovel odvolaniu prokurátora v časti, kde navrhol uložiť obžalovanému E. trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze vykonávať funkciu technika na stanici technickej kontroly a emisnej kontroly, pretože aj na uloženie takéhoto druhu trestu a v takej výmere boli splnené všetky zákonom predpokladané podmienky.

Podľa § 61 ods. 1 Trestného zákona trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis.

Tento druh trestu zabraňuje páchateľovi zneužívať povolenie, zamestnanie alebo postavenie na trestnú činnosť a pôsobí výchovne. Účelom trestu zákazu činnosti je páchateľa trestného činu dočasne vyradiť z možnosti vykonávať určité zamestnanie, povolenie alebo funkciu, prípadne vykonávať činnosť, na výkon ktorej treba osobitné povolenie alebo výkon ktorej upravujú osobitné predpisy.

V prípade obž. E. bolo a je potrebné, aj podľa názoru najvyššieho súdu, uložiť mu trest zákazu činnosti, pretože je v záujme spoločnosti zamedziť menovanému v ďalšej činnosti technika stanice STK tak, aby aj na stanicách technickej a emisnej kontroly pôsobili len čestní a poctiví pracovníci, a aby pre každého kto potrebuje STK platili rovnaké pravidlá (napríklad aj čakacie lehoty, ak sa neuplatní povolená výnimka). Okrem toho z vykonaného dokazovania vyplynulo aj to, že u obžalovaného E. „prešlo na STK“ aj to, čo by neprešlo na STK v Nových Zámkoch, čím boli, resp. mohli byť ohrození ostatní účastníci cestnej premávky a taktiež neoprávnene vykonal diagnostiku vozidla. Najvyšší súd dospel k záveru, že takí pracovníci ako obž. E., ktorý sa cítil byť ešte urazený - „ocucaný“, keď svedok J. zaplatil v pokladni a nedal mu jeho časť „oné“, nemajú na STK čo robiť vo všeobecnosti a nikdy, avšak s ohľadom na všetky okolnosti prípadu odvolací súd uložil tento druh trestu „len“ v polovici stanovenej trestnej sadzby veriac, že takto uložený trest zákazu činnosti nielenže „očistí“ STK v Komárne, ale zapôsobí a odstraší aj ostatných pracovníkov STK, ktorí by mali nutkanie pomáhať kamarátom svojich kamarátov a nechať si za to ešte aj neoprávnene zaplatiť vo forme prijatia „oné“ - úplatku.

So zreteľom na uvedené rozhodol najvyšší súd tak ako je to vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.